

2e ZONDAG IN DE VEERTIGDAGENTIJD

EERSTE LEZING *Gen., 22. 1-2. 9a. 10-13. 15-18*

Het offer van onze Vader Abraham.

Uit het Boek Genesis

1 In die dagen gebeurde het dat God Abraham op de proef stelde.

Hij zei tot hem:

„Abraham."

En hij antwoordde:

„Hier ben ik."

2 Hij zei:

„Ga met Isaak, uw enige zoon, die gij liefhebt,

naar het land van de Moria

en draag hem, daar op de berg die ik u zal aanwijzen

als brandoffer op."

9 Toen zij de plaats bereikt hadden die God hen had aangewezen

bouwde Abraham daar een altaar,

stapelde er het hout op,

bond zijn zoon Isaak vast en legde hem op het altaar,

boven op het hout.

10 Toen Abraham echter zijn hand uitstak naar het mes

om daarmee zijn zoon de keel af te snijden,

11 riep de engel van de Heer hem van uit de hemel toe:

„Abraham, Abraham !"

En hij antwoordde: „Hier ben ik."

12 Hij zei:

„Raak de jongen met geen vinger aan

en doe hem niets!

„Ik weet nu dat gij God vreest

want gij hebt mij uw enige zoon niet willen onthouden."

13 Abraham keek om zich heen

en bemerkte een ram,

die met zijn horens in het struikgewas vastzat.

Hij greep de ram en droeg die als brandoffer op,

in plaats van zijn zoon.

15 Toen riep de engel van de Heer

voor de tweede maal uit de hemel tot Abraham

16 en zei:

„Bij mijzelf heb ik gezworen

- spreekt de Heer -

omdat gij dit gedaan hebt

en mij uw eigen zoon niet hebt onthouden,

17 daarom zal ik u overvloedig zegenen

en uw nakomelingen talrijker maken dan de sterren aan de hemel

en de zandkorrels op het strand van de zee.

„Uw nakomelingen zullen de poort van hun vijand bezitten.

18 „Door uw nakomelingen komt zegen over alle volken van de aarde

omdat gij naar mij hebt geluisterd."

TUSSENZANG *Ps. 116 (115), 10 en 15, 16-17 18-19*

Ik mag weer leven onder Gods oog

in 't land van de levenden.

Ik bleef vertrouwen, al zei ik:
ik ben gebroken van smart;

Want kostbaar is in de ogen des Heren,
het leven van wie Hem vereert.

O Heer, ik ben uw dienaar,
uw knecht, de zoon van uw dienstmaagd,
Gij hebt mijn boeien geslaakt.

Met offers zal ik U loven,
de Naam van de Heer roep ik aan.

Ik zal mijn geloften volbrengen
waar heel zijn volk het ziet.

Op 't voorplein van uw tempel,
in uw Jeruzalem.

TWEEDE LEZING *Rom., 8, 31b-34*
God heeft zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard.

Uit de brief van de heilige apostel Paulus
aan de christenen van Rome

- Broeders en zusters,
31b Indien God vóór ons is,
wie zal dan tegen ons zijn?
32 Hij heeft zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard:
voor ons allen heeft Hij Hem overgeleverd.
En zou Hij ons na zulk een gave ook niet al het andere schenken?
33 Wie zal Gods uitverkorenen aanklagen?
God die rechtvaardigt?
34 Wie zal hen veroordelen?
Christus Jezus misschien, die gestorven is,
meer nog, die is opgewekt
en die, gezeten aan Gods rechterhand, onze zaak bepleit?

VERS VOOR HET EVANGELIE

Vanuit een schitterende wolk werd de stem van de Vader gehoord:
Dit is mijn welbeminde Zoon, luistert naar Hem.

EVANGELIE Mc., 9, 2-10
Dit is mijn Zoon, de Welbeminde.

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus
volgens Marcus

- 2 In die tijd
nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes met zich mee
en bracht hen boven op een hoge berg
waar zij geheel alleen waren.
Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd:
- 3 zijn kleet werd glanzend
en zo wit als geen bleker ter wereld maken kan.
- 4 Elia verscheen hun samen met Mozes
en zij onderhielden zich met Jezus.
- 5 Petrus nam het woord en zei tot Jezus:
„Rabbi, het is goed dat we hier zijn.
„Laten we drie tenten bouwen,
een voor U, een voor Mozes en een voor Elia."
- 6 Hij wist niet goed wat hij zei,
want ze waren allen geheel verbluft.
- 7 Een wolk kwam hen overschaduwen
en uit die wolk klonk een stem:
„Dit is mijn Zoon,
de Welbeminde, luistert naar Hem."
- 8 Toen ze rondkeken,
zagen ze plotseling niemand anders bij hen dan alleen Jezus.
- 9 Onder het afdalen van de berg
verbod Jezus hun aan iemand te vertellen wat ze gezien hadden,
voordat de Mensenzoon uit de doden zou zijn opgestaan.
- 10 Zij hielden het inderdaad voor zich,
al vroegen zij zich onder elkaar af
wat dat opstaan uit de doden mocht betekenen.

“Dit is mijn Zoon, de Welbeminde.” (Marcus 9,7)

Inleiding

We gaan zoals ieder jaar van de woestijn naar de berg. Allereerst de berg Moria, waar Abraham zijn zoon ging offeren. Vervolgens naar de Tabor, waar Jezus verheerlijkt werd.

Eerste lezing: Genesis 22, 1-2 en 9a en 10-13 en 15-18

Je eigen zoon offeren, lijkt me oneindig veel moeilijker dan jezelf offeren. In je zoon ben je uiterst kwetsbaar. Hem zien sterven, lijkt me erger dan zelf sterven. Abraham heeft de bereidheid tot dit allerhoogste offer. Daarin is hij een ‘man naar Gods hart’. Iemand in wie God de Vader zich herkent. Want wat bij Abraham op het nippertje niet doorging, ging wél door toen de Zoon op aarde kwam en stierf als offerlam. Genesis 22 richt zich tegen twee misverstanden. Het eerste misverstand is dat van de mensenoffers. In de meeste culturen zijn ze voorgekomen. Er spreekt misschien een diepe religiositeit en offerbereidheid uit. Maar God zegt er ‘nee dank u’ tegen. Het tweede misverstand dreigt eerder voor ons, moderne mensen. We zijn geneigd te denken dat het offer überhaupt overbodig is. Met een beetje liefde en goede wil lost alles zich pijnloos op, denkt men. Maar zo is het niet. God de Vader heeft zijn Zoon afgestaan als offerlam. Alleen zo is de kloof tussen God en mens overbrugd. Onder woorden brengen, waarom God deze weg ging, is moeilijk of zelfs onmogelijk. We kunnen niet begrijpen, wel aanbidden – in de Eucharistie.

Gebed: Heer, leer mij uw Offer als mysterie te aanbidden.

Vraag: Wat is het verschil tussen geven en offeren?

Tweede lezing: Romeinen 8, 31b-34

Abraham heeft God ‘zijn enige zoon niet onthouden’. (Genesis 22,12) St. Paulus zinspeelt hierop als hij hier schrijft: ‘God heeft zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard’. Wat zou God nog méér kunnen geven? Dit geschenk omvat hemel en aarde. ‘Zou Hij ons na zulk een gave ook niet al het andere schenken?’ Een goed geweten bijvoorbeeld. Mensen kunnen elkaar en zichzelf nog lang verwijten blijven maken. En vergeet satan niet; zijn naam betekent aanklager. Maar God is niet ontvankelijk voor zijn aanklacht. Hij rechtvaardigt ons om Jezus’ wil.

Gebed: Heer, uw vrijspraak is onze nieuwe lente.

Vraag: Denk ik wel groot genoeg over wat God ons wil geven?

Evangelie: Marcus 9, 2-10

Abraham moest zijn ‘enige zoon, die gij liefhebt’ offeren (Genesis 22). God presenteert zijn Zoon tweemaal met zulk soort woorden. Eerst bij de doop. Dan op de Tabor. Het verschil kan niet groter zijn. Bij de doop is Jezus nederig en onaanzienlijk. Op de Tabor vertoont Jezus zijn glorie. Alles is hier licht en stralend. Het aardse tranendal is onmetelijk ver overstegen. Het lijkt een beetje op de verhalen van mensen die een bijna-dood-ervaring hadden. Een blik in een andere wereld. ‘Rabbi, het is goed dat we hier zijn’, zegt Petrus. Maar de weg van Jezus gaat ‘door lijden tot heerlijkheid’. Deze wereld wil heerlijkheid zonder lijden. Een genotsideaal waar de schepping aan kapot gaat. Jezus verbiedt zijn leerlingen te spreken over het gebeurde. Hij wil geen wereldse allure. Eerst moet Hij door lijden en dood heen. Dan pas mag zijn ware identiteit onthuld worden.

Gebed: Want van U is het koninkrijk, de kracht en de heerlijkheid in eeuwigheid. Amen.

Vraag: Motiveert de heerlijkheid mij tot het verdragen van kwaad?